

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
José Antich

Vicedirector:
Alfredo Abián

Directors adjunts:
Enric Juliana
Álex Rodríguez

Subdirectors:
María Dolores García
Miquel Molina
Manel Pérez
José Alberola (Art)

Redactors en cap: Enric Sierra (Web), David González i Llätzer Moix (Adjunts al Director), Joaquín Luna (Internacional), Jordi Barbeta (Política), Susana Quadrado (Tendències i Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Dagoberto Escorcía (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Albert Aymamí (Fotografia), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine i Es) i Magí Camps (Edició).

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Isabel García Pagan (Política), Pau Baquero (Opinió), Rosa M. Bosch (Tendències), Ramon Suñé (Viure), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Miquel Villagrasa (Gent), Cristina Gallego (Fotografia), Francesc Puig (Disseny) i Albert Molins (Producció).
Consellers de Direcció: Jaime Arias i Josep Maria Sòria.

La gran tasca del tercer sector social

LES entitats que conformen el tercer sector social de Catalunya han fet un esforç enorme per socórrer els més afectats per la crisi econòmica. Des de fa quatre anys fins avui han atès 430.000 persones més, fins a un total de 2,1 milions de ciutadans. Aquesta xifra de persones ateses reflecteix per si mateixa la gran importància de la tasca que duen a terme les entitats. Però encara adquireix més rellevància si es té en compte que s'ha realitzat amb 18.000 treballadors menys, com a conseqüència del tancament de set-centes entitats per problemes econòmics. El que ha possibilitat aquest fet, que es podria qualificar d'autèntic miracle, ha estat l'augment de la solidaritat dels ciutadans catalans, que s'ha traduït en 60.000 voluntaris més i en un increment del 5% de les donacions privades, cosa que compensa en part la caiguda de les subvencions públiques.

La reacció solidària de la població catalana en benefici dels més dèbils és la dada més positiva que reflecteix el balanç del tercer sector social que ha fet públic aquesta setmana la Taula d'Entitats, i que posa de manifest un elevat sentit cívic i solidari de la societat. Cal congratular-se'n. Però, dit això, resulta evident que el conjunt de 6.800 entitats, associacions i cooperatives no governamentals i sense ànim de lucre que conformen aquest sector a Catalunya, i que presten els seus serveis en els àmbits de l'assistència social, la sanitat, la dependència o l'educació especial, han arribat a una situació veritablement límit.

La majoria de les entitats citades, per no dir totes, estan desbordades davant les creixents necessitats de tota mena que han d'atendre d'un nombre cada vegada més gran de persones en situació desesperada per

l'impacte de la crisi. L'augment de la pobresa a Catalunya és un problema punyent i aquestes entitats constitueixen la primera línia d'actuació per fer-hi front. Per això és obligat fer una crida oberta perquè augmenti més la solidaritat privada, tant en voluntaris com en donacions. S'ha fet molta feina en aquest sentit, però encara falta més esforç de tots plegats.

Actualment, les aportacions privades financen més de la meitat –en concret, el 56%– de l'activitat de les entitats del tercer sector social. Però s'acusa seriosament la desaparició de l'abundant suport que procedia de l'obra social de les caixes d'estalvis, ara convertides en bancs.

Seria important, en aquest escenari, que les administracions públiques augmentessin –o com a mínim mantinguessin– les seves aportacions, en lloc de reduir-les, com han fet, per no agreujar l'asfíxia econòmica que pateixen les entitats del tercer sector social, ja que això repercuteix directament en els ciutadans més dèbils i que necessiten més protecció.

L'anunciada suspensió de nous ajuts a dependents per pagar una residència i la retallada del 4,6% als centres sociosanitaris, que té efectes retroactius a l'1 de gener, constitueixen un nou i inacceptable pas enrere.

És important prendre consciència, tant en l'àmbit privat com en el públic, de la necessitat de reforçar les entitats socials catalanes. Més de dos milions de persones depenen, en un sentit o un altre, de la tasca que fan. Tenen, per tant, un paper fonamental per a la cohesió social del país. Un paper que resulta imprescindible en aquests temps de crisi, en què s'accentuen greument la pobresa i les desigualtats socials.

El teatre no es rendeix

CABARET, music hall, vodevil... Els gèneres que van regnar en l'època daurada del Paral·lel van protagonitzar, dimecres a la nit, l'obertura de temporada del Teatre Nacional de Catalunya (TNC), que pretenia llançar un missatge d'optimisme en temps de crisi. Ahir a la nit, mentre el Temporada Alta iniciava a Girona una nova edició, el Teatre Lliure va obrir curs a la seu de Gràcia, i Lluís Pasqual, el director, va aprofitar l'ocasió per presentar un nou equip, La Kompanyia. Els seus joves actors van interpretar *La revolució no serà tuitejada*, una obra de la qual són autors tres joves dramaturgs catalans d'anomenada, i que es desenvolupa en una botiga d'Apple. Si al Teatre Nacional es recuperaven aspectes del passat, al Lliure es va apostar pel present i fins i tot pel futur. Altres títols, com *Un trozo invisible de este mundo*, representat com a pròleg de la temporada al mateix Lliure, o *El crèdit*, que ha omplert la Villarroel, ja havien inflat cert optimisme en l'inici de l'any teatral.

En espera de la sanció del públic, ja podem avançar que totes aquestes produccions denoten unes idees i una empena ara per ara imprescindibles. En especial, després que es conegués el preocupant balanç de la temporada teatral 2012-2013 a Barcelona.

Després d'anys en què el teatre esquivava, amb més

facilitat que altres disciplines artístiques, els rigors de la crisi, la temporada passada va haver de patir-ne els efectes. És cert que no tots els centres de producció teatral es van veure afectats per contratemps comparables. Però, en conjunt, es van perdre 564.000 espectadors respecte a l'any anterior, fet que suposa una caiguda del 21%. En termes de recaptació, la baixada del percentatge va ser més gran, un 25%, cosa que va suposar uns 17 milions d'euros menys d'ingressos. La impressió generalitzada era que la crisi començava a sacsejar un sector fins ara a recer.

El teatre català és, en termes generals, d'una qualitat alta i digna de l'atenció del públic. Ha funcionat bé en temps de bonança. I ara li toca adaptar-se a les estreïtes. La resposta de les companyies teatrals, tant públiques com privades, no s'ha fet esperar, i han ofert rebaixes en el preu de les entrades de fins al 25%, una campanya promocional en ràdio i televisió, la reposició de peces d'èxit de temporades anteriors i, ben sovint, retallades de sous. Seria bo, doncs, que aquest esforç es veiés complementat per una disminució de l'IVA, que el Govern central va apujar més de deu punts, fins a situar-lo en el 21%, amb què complica encara més la subsistència d'un sector cultural i econòmic que mereix un tracte millor.

Quim Monzó

Els ovaris de Bin Hamdan al-Nahian

Fa uns dies va aparèixer a València, aparcant al bell mig de la plaça de l'Ajuntament, un impressionant Ford Black Spider. Com és comprensible, el cotxe va generar gran expectació. No és habitual veure cotxassos com aquest als carrers. Fa deu metres de llargada i té una potència de 400 cavalls. És propietat del xeic Hamad bin Hamdan al-Nahian, membre de la família més rica de la Unió dels Emirats Àrabs i posseïdor d'una col·lecció de dos-cents cotxes i camions, la majoria dels quals són dissenys únics, exclusius, i que sovint redissenya, com aquest mateix Ford Black Spider. A part de l'aparatositat del vehicle, la sorpresa de la gent era que estigués la mar de tranquil·let en un lloc on hi ha una clara prohibició d'aparcament. No li havien posat cap multa ni se l'havia endut la grua, com haurien fet amb qualsevol altre cotxe que hagués estat en aquell lloc.

La indignació que aquest fet va provocar entre alguns ciutadans ha fet que a l'últim ple de l'Ajuntament, Joan Ribó, regidor de Compromís per València, hagi preguntat si el cotxe estava autoritzat a entrar a la plaça i aparcar-hi i, si la resposta era afirmativa, per quins motius i segons quins cri-

El Ford Black Spider fa deu metres de llargada i té una potència de 400 cavalls

teris objectius l'havien autoritzat a fer-ho. Si la resposta era negativa –que no hi havia hagut cap autorització–, demanava que li diguessin com és que el van deixar estar-s'hi durant hores i hores, i no el van sancionar ni van retirar el vehicle “com hauria passat amb el de qualsevol ciutadà”. La contesta del regidor de l'àrea de Seguretat Ciutadana de València, Miguel Domínguez, ha estat que no se'l va poder multar perquè el cotxe té una matrícula no comunitària (la de la Unió dels Emirats Àrabs) i que aquest és “un requisit imprescindible per a la tramitació de l'expedient sancionador”. Ha dit també que la grua no va poder retirar el vehicle perquè té unes dimensions tan grans que hauria estat impossible.

Són els avantatges de ser xeic i per tant, home. A diferència de l'Àrab Saudita, on està prohibit que les dones conduïxin (i a les que se salten la prohibició les castiguen amb deu cops de fuet), a la Unió dels Emirats Àrabs poden fer-ho. Per tant, si hagués estat dona, hauria pogut treure tranquil·lament el seu Ford Black Spider del garatge –cosa perillosa al país veí–, però, tal com ha avisat recentment el xeic Salih al-Luhaidan, de l'Associació Psicològica dels Estats del Golf Pèrsic, “que una dona conduïxi un cotxe pot tenir efectes fisiològics negatius, com demostren els estudis mèdics, ja que afecta els ovaris i empeny la pelvis cap amunt, i per això ens trobem que la majoria de dones que conduïxen regularment tenen nens amb problemes clínics”. No cal, doncs, que el xeic Hamad bin Hamdan al-Nahian pateixi per les multes ni pels seus (inexistents) ovaris. *Al-lahu Akbar.* ●